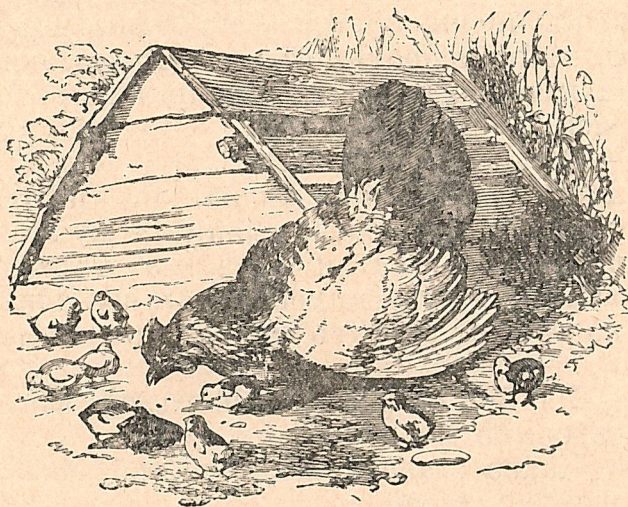


какъ не се бои, тя самичка се вдава да я гладятъ и милватъ . . .

И изведнажъ единъ день се загуби Пъструпка безслѣдно. Пролива Илийчо сълзи, а баба му туку го утѣшава:

— Не плачи, миличъкъ; не тѣжи соколчето ми! Твоята Пъструпка не е изгубена, тя си е живичка, цѣла цѣлненичка.

— Ами кждѣ е тя, бабо?—пита развълнуванъ Илийчо.



— Ехъ, койго много иска да знае, скоро ще остарѣе, се смѣе баба му. — Потърпи нѣколко дена, ще я видишъ тогава, па още по-радостенъ отъ колкото по прѣди ще бж-дешъ . . . Твоята Пъструша на гости е отишла.

Охъ, какъ бавно се движело врѣмето за Илийча! Всѣко утро той запитвалъ баба си: